

Kwaśna buczyna niżowa

kwaśna buczyna niżowa w Parku Krajoznawczym "Mierzeja Wiślana"

Ten charakterystyczny dla Pomorza typ lasu występuje z reguły na glebach płowych lub brunatnych wylugowanych i kwaśnych, wytworzonych z glin lekkich i piasków gliniastych. Są one znacznie zakwaszone w poziomie próchniczo-akumulacyjnym (pH około 3,8-4,1), słabiej zaś w głębszych warstwach. Centrum rozmieszczenia tych zbiorowisk przypada na obszary znajdujące się pod wpływem wilgotnego klimatu subatlantyckiego. W Polsce kwaśne buczyny niżowe zajmują zachodnie i środkowe rejony pojezierzy pomorskich, całkowity zasięg występowania obejmuje większość rejonów wyżynnych i nizinnych położonych w granicach naturalnego zasięgu buka. Kwaśna buczyna niżowa charakteryzuje się ubóstwem florystycznym i siedliskowym. Warstwę drzew buduje głównie buk zwyczajny z minimalnym udziałem dębu szypułkowego, grabu oraz czasem świerka i sosny (sztucznego pochodzenia). Warstwa krzewów jest słabo wykształcona. Runo ma strukturę skupiskową, z przeważającym udziałem traw takich jak kosmatka owłosiona, śmiełek pogięty. Częstymi składnikami są również konwalijka dwulistna, przetacznik ożankowy i leśny oraz szczawik zajęczy. Warstwę mszystą tworzą głównie występujące płatowo mchy.

występujące skupiskowo mchy są cechą charakterystyczną kwaśnych buczyn

widłonóg *Dicranum* sp.